

IJSLANDSE MOORDEN

Eva Björg

Ægisdóttir

SCHADUW
IN DE NACHT

‘Ægisdóttir schaart zich in een rijke traditie van
Scandinavische thrillers.’ *Nordic Noir*

Eva Björg Ægisdóttir

SCHADUW IN DE NACHT

Vertaald door Willemien Werkman

De Fontein

Deel één

De nacht ervoor

Het gevaar bestond dat mensen het lijk zouden ruiken als de regen zou minderen. Daarom had hij gebeld en herhaald dat hij het wilde verplaatsen. Hij vond het onprettig te weten dat het daar lag, terwijl de rotting met elk uur dat voorbijging toenam. De gedachte alleen al vervulde hem met zo veel weerzin dat hij bijna niet stil kon blijven zitten.

Het was alleen vreselijk moeilijk om je van een lichaam te ontdoen. Hoe kreeg je het ongezien in een auto? De nachten waren niet donker genoeg om bescherming te bieden. En waar zou hij het naartoe moeten brengen? Waar moest hij het begraven? Hij had nooit veel gereisd en wist niet waar je een voldoende afgelegen plek vond en hoe de grond daar was. Hij wilde niet het risico lopen dat een of andere boer het zou opgraven. Hij had eraan gedacht om het lijk in zee te gooien, maar dan bestond altijd het gevaar dat het ergens zou aanspoelen. Hij kende de zeestromingen niet, wist niet eens wanneer het eb of vloed was.

De afgelopen nacht was hij gaan kijken hoe het lichaam erbij lag. In zijn beschonken toestand vond hij het interessant om te zien hoe de huid veranderde, zowel van kleur als van structuur. Hij had de deken en het plastic verwijderd en had met zijn vinger de huid aangeraakt. Er zat iets spannends in om naar een dood mens te kijken. Er was een gevoel van onwerkelijkheid over hem gekomen, zodat hij duizelig werd en het bloed uit zijn vingers en tenen trok. Hij dacht even dat hij zou flauwvallen en ging met zijn hoofd tussen zijn knieën zitten. Toen

hij zich had hersteld, dronk hij de fles wodka leeg en wendde zich naar het gezicht. Hij opende de mond, bekeek de tong en de tanden. Hij duwde de oogleden voorzichtig open. Over de ogen lag een wit vlies en ze waren doodstil en dof. Toen werd de dood opeens te echt en hij deinsde achteruit.

Buiten dacht hij dat hij moest overgeven, maar in plaats daarvan zakte hij op zijn knieën en huilde. Nu bleef hij ze voor zich zien, die nietsziende ogen die hem leeg aanstaarden.

Zaterdag

De houten kerk in Akranes was volgepakt en de ramen begonnen te beslaan. Elma wapperde onopvallend met de liturgie voor haar gezicht. Ondanks de grote opkomst kon je het gekraak van de smalle houten banken horen, en hier en daar een snik of een kuchje.

Hörður zat op de voorste bank, bij zijn familie. Ze keek op zijn grijzende achterhoofd en de gesteven kraag van zijn overhemd. Hij zat kaarsrecht en staarde recht voor zich uit. Hij reageerde niet als de deur van de kerk openging en er mensen binnenkwamen en ook niet toen zijn dochter haar hoofd op zijn schouder legde. Hij zat stil alsof niets hem kon deren, of alsof de kleinste beweging ervoor zou zorgen dat hij zou instorten.

Elma keek van Hörður naar de foto op de liturgie. De foto van Gígja was recent, maar wel van voordat de kanker haar had getekend. Ze was zo snel achteruitgegaan na haar diagnose. In een paar maanden tijd hadden ze gezien hoe deze sterke vrouw al haar kracht verloor, vermagerde en uiteindelijk in bed lag, afhankelijk van sterke pijnstillers. Elma had Gígja een maand voor haar dood voor het laatst gezien. Ze waren met een paar mensen van het bureau op bezoek gegaan met gebak en bloemen.

Hörður was zelf zo afgefallen dat zijn broek om zijn dijen slobberde en zijn overhemden veel te groot leken. Nu was het een week geleden dat Gígja was overleden en Hörður was nog niet op het werk verschenen.

Elma hield haar tranen in door haar ogen neer te slaan en de brok in haar keel weg te slikken. Sævar glimlachte vaag toen de organist

begon te spelen. De tonen van het orgel vulden de kleine kerk en het koor begon te zingen. De zangstemmen klonken alsof ze uit een andere wereld kwamen. Toen pas zag Elma dat Hörður zijn hoofd boog en zijn schouders begonnen te schokken.

De glazenkast in de kamer was een erfstuk van de ouders van Laufey en ze had de verschaalde geur die aan alles wat zij erin bewaard hadden was blijven hangen nooit weg kunnen krijgen; het koffieservies van haar ouders, de schaal van Royal Copenhagen en de mooie kristallen glazen die een huwelijkscadeau waren geweest. Elke keer als ze besloten iets van die spullen te gebruiken moest ze ze opnieuw afwassen om de lucht kwijt te raken.

Maar het was het enige wat ze nog moest doen. Al het andere was klaar. De aardappelen lagen onder aluminiumfolie op het aanrecht, het vlees was aangebraden en hoefde niet meer lang in de oven en het nagerecht wachtte in de koelkast, een grote schuimtaart met dropballetjes en aardbeien.

Unnar kwam de keuken binnen, gekleed in een getailleerd overhemd en pas geschoren. Hij had de tijd gehad om te douchen, zich te scheren en kleren uit te zoeken, terwijl zij maar krap een halfuur had gehad om nog net de jurk die ze meestal aanhad te kunnen aanschieten.

‘Champagne?’ vroeg Unnar en hij hield de fles omhoog.

‘Nee, dank je.’ Laufey maakte haar schort los en deed haar best zich niet te veel aan Unnar te ergeren. Ze wilde niet ruziemaken als ze hun vrienden elk moment konden verwachten.

‘Moe?’

‘Serieus, Unnar?’ vroeg Laufey. ‘Laten we nu vast afspreken dat jij na het eten opruimt. Ik steek geen vinger meer uit.’

‘Geen probleem,’ zei Unnar en hij liep met zijn glas de woonkamer in om andere muziek op te zetten. Hij had uren besteed aan het samenstellen van een playlist voor de avond, terwijl Laufey zich in de keuken aan het uitsloven was.

Laufey pakte een theedoek en poetste de afdrukken weg die zijn bezwete handen op een van de glazen hadden achtergelaten. Ze dacht even na en schonk zich toen ook een glas in, dat ze achter elkaar leegdrank. Toen nog een.

‘Ze hadden er al moeten zijn,’ zei ze, en ze ging in een gemakkelijke stoel in de woonkamer zitten.

Unnar haalde zijn schouders op. ‘Je weet hoe het gaat, niemand komt precies op tijd.’

‘Je meent het.’ Opeens schrok ze op en zette haar glas weg.

‘Is er iets?’

‘Ja, ik was bijna vergeten de geurkaars aan te steken,’ antwoordde Laufey en ze opende een lade. Ze had een peperdure geurkaars gekocht in een chique winkel in de stad en als het nu niet de gelegenheid was om die te gebruiken, wanneer dan?

‘God bewaar me,’ hoorde ze Unnar mompelen, terwijl ze naar de aansteker zocht.

Laufey ademde diep in en uit en zei tegen zichzelf dat het de moeite niet waard was om nu iets te zeggen. Dat zou alleen maar gedoe opleveren. Ze zette de geurkaars op het tafeltje in de gang, stak alle drie de pitten aan, en de geur verspreidde zich vrijwel direct door het huis. Champagnegeur, stond er op de verpakking. Hoe toepasselijk, dacht Laufey en ze gooide de rest van haar glas champagne achterover.

Toen de avond vorderde, begon de vermoeidheid haar tol te eisen. Laufey zakte onderuit op de bank en het lukte haar nauwelijks om de draad van het gesprek te volgen. Villi gaapte en toen het bijna twaalf uur was stond hij op, samen met Brynhildur, zijn vrouw, en nam afscheid. Óskar en Harpa waren echter nog lang niet zover. Harpa had acht glazen champagne gedronken en praatte aan één stuk door. Óskar was net zo ver heen, had de playlist overgenomen en draaide nu vrolijke nummers uit hun jeugd.

Laufey was ook behoorlijk boven haar theewater en ging de keuken in om een glas water te halen. Het aanrecht stond vol borden en etens-

resten. Laufey wilde het liefst gaan opruimen, maar ze vond dat niet rechtvaardig. Zij kookte het eten en Unnar moest opruimen. Hij zou er deze keer niet mee weggkomen dat hij het oversloeg.

Ze verfrommelde een theedoek en keek uit het raam.

Buiten regende het; grote, zware druppels vielen loodrecht uit de stille lucht. Ze sloot haar ogen, ademde uit door haar neus en voelde hoe alles vanbinnen op en neer deinde.

Het was lang geleden dat ze zo veel gedronken had en ze vond het prima. Het maakte haar zorgeloos en ontspannen. De vermoeidheid was meteen verdwenen toen ze opstond en nu wilde ze ineens dansen. In de stad was geen leuke bar te vinden waar ze tot diep in de nacht zouden kunnen dansen. Ze moesten het maar doen met de vloer in de kamer.

Laufey pakte een nieuwe fles rode wijn en vulde haar glas. Die afwas moest maar wachten, ze zou Unnar zeggen dat hij hem morgen moest doen. Ze nam een grote slok en merkte toen pas dat het stil was. De muziek was gestopt en je hoorde geen woord meer van Harpa.

Laufey liep de kamer in en zag de wijnglazen op tafel staan naast het plankje met kaasjes.

‘Unnar,’ zei ze, maar ze kreeg geen antwoord.

Het leek wel of ze allemaal in rook waren opgegaan.

Zondag

Ævar merkte het vuur op toen hij uit het raam van de badkamer keek en een vreemde gloed zag boven het huis dat aan hun achtertuin grensde. Eerst dacht hij dat de zon midden in de nacht achter het huis was ondergegaan, maar toen hoorde hij een luide piep de stilte van de nacht verstoren en besepte hij wat er aan de hand was. Hij trok haastig zijn onderbroek omhoog en gaf zich niet eens de tijd om Rósa wakker te maken of een jas aan te schieten.

De takken schuurden tegen zijn huid toen hij zich een weg baande door de heg die de percelen scheidde. Het vuur was aan de straatkant van het huis, maar Ævar rende rechtstreeks naar de achterdeur en probeerde die te openen. Toen dat niet lukte sloeg hij tegen het glas.

‘Hallo!’ riep hij, en hij legde zijn voorhoofd tegen het raam. ‘Is er iemand binnen?’

Hij wachtte tot hij iemand zag of hoorde roepen, maar er gebeurde niets. In het huis woonde een echtpaar met twee kinderen. Het waren weliswaar geen kinderen meer, want ze waren allebei rond de twintig, maar ze woonden nog altijd bij hun ouders.

Ævar voelde zijn hart bonken onder zijn T-shirt en had geen erg in de nachtelijke kou. Hij vroeg zich af of hij de deur moest forceren. Zoiets leek altijd zo eenvoudig in films, maar hij wist dat dat in het echt niet zo was.

Hij rende om het huis heen naar voren, zag dat er geen auto op de oprit stond en ademde iets lichter. Misschien was er niemand thuis.

‘Wat is er aan de hand?’

Ævar keek op en zag iemand uit het huis ernaast komen rennen. Hoe heette hij ook alweer? Jón. Jens. Zoiets.

‘Er is brand,’ zei Ævar buiten adem. ‘Ik kan niet naar binnen. Ik weet niet of er iemand thuis is. Ik –’

‘Ik bel de brandweer,’ zei Jón of Jens, die eraan had gedacht zijn jas aan te trekken en zijn telefoon mee te nemen. Ævar was op blote voeten en in zijn ondergoed, maar er was nu geen tijd meer om op zulke details te letten.

‘Bel jij, dan probeer ik de voordeur,’ zei hij, en hij rende weg. Het grind deed pijn aan zijn voetzolen en hij trok een pijnlijk gezicht.

De voordeur was ook op slot en het maakte niet uit hoe hij eraan rukte, hij kreeg er geen beweging in. Er klonk nog altijd een luide pieptoon en hij zag dat een raam van een van de kamers gebroken was.

‘Is daar iemand?’ schreeuwde Ævar tegen het vuur, maar hij kreeg geen antwoord.

De hitte en de rook waren te hevig, dus hij kon niet dichterbij komen. Hij hield zijn arm voor zijn mond en neus en hoestte. Toen hoorde hij de sirenes en wist hij dat er niets meer was wat hij kon doen.

Unnar ontwaakte volledig gekleed in zijn bed. Zijn witte overhemd plakte aan zijn lichaam en zijn pantalon was losgeknoopt, zodat zijn onderbroek te zien was. Hij had een gortdroge mond, smakte een paar keer om hem te bevochtigen, en legde toen zijn hand voor zijn ogen om ze te beschermen tegen de zon die door het raam naar binnen scheen.

Hij probeerde overeind te komen, maar de hoofdpijn was zo erg dat hij meteen weer ging liggen en zijn ogen sloot. Na een poosje kroop hij uit bed en bereikte hij met uiterste krachtsinspanning de badkamer, waar de laatste resten van de nacht in de wc-pot eindigden.

Unnar was hier te oud voor geworden. Hij was een regelmatige drinker, maar hij werd eigenlijk nooit echt dronken, zoals de vorige avond was gebeurd.

Onder de douche probeerde hij de gebeurtenissen van die nacht terug te halen. Hij herinnerde zich het etentje en het eerste deel van de avond nog goed. De Bollinger-champagne die ze bij het voorgerecht hadden gedronken, de steak die smolt op je tong na een sous-vide-bereiding, en Hasselback-aardappelen. Ze hadden het eten allemaal geprezen en na afloop dronken ze de tien jaar oude whisky die Villi had meegenomen.

Daarna was de avond in een soort waas gehuld en toen hij klaar was met douchen had hij nog steeds geen idee hoe hij volledig aangekleed in zijn bed was beland. Het onbehaaglijke gevoel raakte hij niet kwijt terwijl hij zich aankleedde en het was alsof de avond steeds verder weg leek hoe meer hij probeerde hem te reconstrueren.

Anna, zijn zevenjarige dochter, was turnoefeningen aan het doen in de kamer toen hij binnenkwam.

Ze strekte haar armen uit, stak haar voet omhoog, boog zich naar achteren en maakte een soort draai. Het was of het kind geen gewrichten had.

‘Wow,’ zei Unnar. Hij was onder de indruk. ‘Wat een knap kind heb ik.’

Anna glom van trots, maar trok toen haar neus op. ‘Je stinkt, papa.’

In het kantoor vond hij Laufey, met haar bril op haar neus, achter de computer. Ze sloot het venster dat openstond op het computerscherm onmiddellijk toen hij binnenkwam.

‘Hé, ben je een vlucht aan het boeken?’ Hij dacht het logo van een luchtvaartmaatschappij te hebben gezien op het venster dat ze sloot.

Laufey draaide zich om en lachte. ‘Inderdaad,’ zei ze. ‘Ik moest nog een vlucht naar Zweden boeken.’

‘Had je dat nog niet gedaan? Het is nog maar twee weken...’

‘Ja, ik weet het, ik ben er nogal laat mee.’ Laufey zette haar bril af en wreef in haar ogen. Ze keek naar hem en er speelde een glimlach om haar lippen. ‘Hoe voel je je?’

‘Prima,’ loog Unnar.

‘Je hebt gisteren erg veel gedronken.’

‘Jij ook.’

Laufey reageerde daar niet op.

Unnar herinnerde zich eigenlijk niet of Laufey veel had gedronken. Hij herinnerde zich nauwelijks iets van haar, alleen dat ze met de vrouwen had zitten praten terwijl hij zich met zijn vrienden verloor in herinneringen aan hun schooltijd. Hij wist ook nog dat ze boos naar hem keek toen hij niet direct na het eten ging opruimen in de keuken.

Hij probeerde aan haar gezicht te zien of er nog iets anders was voorgevallen, maar haar gezicht stond neutraal en ze vroeg of hij koffie wilde.

‘Nee,’ zei Unnar. ‘Bedankt.’

Hij keek naar haar terwijl ze naar de keuken ging en koffiebonen stortte in de automatische koffiemachine die ze afgelopen Kerstmis hadden gekocht.

Zijn vrouw was ooit mooi geweest, maar nu gaf ze weinig meer om haar uiterlijk. Een paar jaar geleden had ze haar haar kort geknipt en was ze een bril gaan dragen. God, wat had hij een hekel aan die bril. Die maakte haar minstens tien jaar ouder.

Toen ze elkaar leerden kennen was ze vijftien jaar geweest en had ze ervan gedroomd om kapster te worden. Ze waren altijd een beetje wild geweest, ze hadden seks gehad in het steegje achter het café, in het bed van zijn ouders en op het balkon van het hotel in Spanje. Nu was ze tweeënveertig, zat in de gemeenteraad, gaf yogalessen en studeerde iets aan de universiteit. Hij schaamde zich voor haar als ze in gezelschap praatte vanwege haar vervelende, schelle stem. Seks hadden ze nauwelijks meer, en als ze het deden, was het snel voorbij.

De vrouwen van zijn collega’s zagen er meestal veel beter uit en leken zich veel meer om hun uiterlijk te bekommeren. Geen van hen kon echter de vergelijking doorstaan met Helena. Helena was de nieuwe vriendin van Tommi, die samen met hem op de afdeling Import werkte. Tommi was vorig jaar van zijn vrouw gescheiden. Hun kinderen waren al tieners en hij zag ze heel zelden. Helena had donker

haar, een smalle taille en grote borsten. Ze was net klaar met haar toerismeopleiding aan de universiteit en hield van bergwandelen. Ze sleepte Tommi mee op bergwandelingen en Unnar vond hem een ander mens geworden. Toen hij dat tegen Tommi zei, antwoordde hij dat dat niet door de bergwandelingen kwam, maar door de seks die ze hadden. Hij liet hem een foto zien waarop Helena met blote borsten in bed lag te slapen en lachte toen hard.

Unnar wist best dat zijn gedachten oppervlakkig waren. Na een lang huwelijk moesten die dingen er niet meer toe doen, maar dat deden ze wel. Het was ook niet alleen het uiterlijk van Laufey dat hem op de zenuwen werkte, maar ze was zelf ook veranderd. Ze was niet meer zo grappig, zo avontuurlijk en zorgeloos als vroeger.

Soms was het of ze niets meer met elkaar gemeen hadden, behalve de kinderen, maar zij zouden op een bepaald moment het huis uit gaan. Dan zouden alleen hij en Laufey achterblijven en hij wist niet eens waarover ze dan zouden moeten praten.

‘Wat?’ vroeg Laufey toen ze merkte dat hij naar haar keek. Ze doopte een half koekje in haar koffie en stopte het in haar mond.

‘Niets,’ zei Unnar.

‘Is je kater zo erg?’

‘Weet je zeker dat je dat koekje wilt eten?’ reageerde hij. ‘Ik dacht dat je op dieet was.’

Laufey wierp hem een vermoeide blik toe en wendde zich van hem af.

Een langdurig en onaangenaam geluid verstoorde haar droomloze slaap. Elma begroef haar gezicht in haar kussen, ze wilde nog helemaal niet wakker worden. Het geluid begon opnieuw en nu besefte Elma dat het de deurbel was. Ze stond op uit haar bed, sloeg een flanelle kamerjas om zich heen en ging naar de deur. Onderweg passeerde ze een spiegel, en ze trok een grimas toen ze zichzelf zag. Haar haren lagen plat tegen haar gezicht, haar ogen waren ingevallen en de wallen eronder waren imposant.

Aan het gezicht van Dagný te zien ontging haar toestand haar zus niet.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg ze bezorgd toen Elma haar had binnengelaten, samen met haar zoontjes Alexander en Jökull. ‘Ben je ziek? Of wacht... was je gisteravond uit?’

‘Werd je nu pas wakker?’ vroeg Alexander voor Elma kon antwoorden. ‘Maar het is allang dag, man.’ Hij gaapte haar verwonderd aan en legde veel nadruk op het woord *allang*.

‘Ja, ik weet het, maar ik ben de hele nacht op geweest,’ zei ze tegen Alexander en ze maakte zijn blonde haar in de war. Na een zonnige zomer was zijn haar spierwit en zijn huid goudbruin. Elma keek naar haar zus. ‘Rustig maar, ik had heus geen spannende nacht, ik kon gewoon niet slapen.’

‘Oké, hoor eens, heb je al gehoord van de brand...’ Dagný keek plotseling langs Elma heen en zuchtte. ‘Jökull, laat die la dicht.’

Hij was nog maar net drie jaar oud, maar Jökull wist precies wat de interessantste plek in het huis van zijn tante was. De koekjesla was ook op een geschikte hoogte. Hij kon erbij en zichzelf bedienen, wat hij dan ook altijd deed als hij op bezoek kwam.

‘Ach, Elma, kun je die koekjes niet ergens anders bewaren?’ zei Dagný vermoeid toen Jökull een chocoladekoekje over de keukenvloer liet rollen.

‘Ik wil geen koekjes,’ zei Alexander. ‘Mijn trainer zegt dat als je goed wilt worden in voetbal, je gezond moet eten.’

Elma trok haar wenkbrauwen op. ‘Is dat iets waar een zevenjarig jongetje zich mee moet bezighouden?’

‘Ja, natuurlijk, man,’ antwoordde Alexander. De laatste tijd waren er nieuwe woorden en uitdrukkingen in zijn taalgebruik geslopen. Het nieuwste was dat hij alle zinnen eindigde met *man*. ‘Moet je je niet aankleden, Elma? De voorstelling begint zo, man.’

Elma keek op de klok en zag dat ze te laat zouden komen als ze niet opschoot. Ze had beloofd om met haar zus en haar neefjes mee te gaan naar een voorstelling in de bioscoop.

‘Geef me vijf minuten, dan ben ik klaar.’

‘Je hebt wel meer nodig dan vijf minuten,’ zei Dagný en ze trok haar wenkbrauwen op.

‘Goed zo, Jökull, pak nog maar een koekje.’ Elma streekte Jökull over zijn hoofd en ging zich toen aankleden. ‘Maar wat zei je over een brand?’ riep ze naar haar zus. Op datzelfde moment ging haar telefoon.

Hörður was aan de lijn en het bleek dat ze helemaal niet naar een voorstelling zou gaan.

Het huis was grijs, met een grote veranda en een dubbele garage. Alleen de bovenverdieping was sterk beschadigd door de brand. Een van de ramen was gebroken en daaromheen liepen zwarte strepen over de muren.

Het was een rustige woonwijk in Akranes, waar voornamelijk gezinnen met kinderen woonden. Een vriendin van Elma woonde vlakbij met haar drie kinderen en in de zomer hadden ze nog op haar veranda koffie zitten drinken. De tuinen rondom bruisten bij goed weer van het leven, als overal kinderen op trampolines sprongen en de hotpots stonden te borrelen.

Onderweg had Hörður Elma uitgelegd wat er was gebeurd. ’s Nachts was er brand ontstaan in een van de kamers, waar een jonge jongen had liggen slapen. Een buurman belde de brandweer toen hij het vuur opmerkte, maar hoewel die snel ter plaatse was, kon de jongen niet worden gered.

‘Hij heette Marinó Finnsson en was twintig jaar,’ zei Hörður toen ze uit de auto waren gestapt. ‘Zijn ouders waren in een hotel in Borgarfjörður en zijn tweelingzus sliep bij haar vriend, dus hij was alleen thuis. Het vuur lijkt bij hem in de kamer te zijn ontstaan.’

‘Is het daar?’ vroeg Elma en ze wees naar de gebroken ruit.

‘Ja, dat is zijn kamer,’ zei Hörður. ‘De technische recherche doet onderzoek. Ik sprak hen vanochtend en zij zijn er vrij zeker van dat het is aangestoken. Toen de brandweer arriveerde, lag Marinó nog in zijn bed.’

Misschien verbeeldde Elma het zich, maar ze had het gevoel dat het die dag ongewoon stil was in de omgeving. Ze keek om zich heen en zag dat ze door verschillende nieuwsgierige ogen in de gaten werd gehouden. Bij een van de huizen hing een vlag halfstok.

‘Was er geen rookmelder in het huis?’ vroeg ze.

‘Jawel, daar werden de burens wakker van.’

‘Maar Marinó niet?’ vroeg Elma.

‘Nee, het ziet er niet naar uit dat hij wakker is geworden. Er was een rookmelder in zijn kamer, die waarschijnlijk snel is gaan loeien. Onder normale omstandigheden had hij genoeg tijd gehad om zich te redden. Dat zou je tenminste denken. Ik sprak vanochtend ook de brandweercommandant en hij zei dat het soms een kwestie van seconden is.’

‘Zagen ze meteen dat het brandstichting was?’

‘Het vermoeden ontstond al snel,’ zei Hörður en hij opende de deur van het huis. ‘Maar zoals ik al zei, is het vuur in Marinó’s kamer ontstaan, wat vreemd is als we van brandstichting uitgaan. De voordeur zat op slot, dus het lijkt me onwaarschijnlijk dat iemand ongevraagd is binnengekomen. Tenzij de betrokkene de deur weer achter zich gesloten heeft.’ Hörður boog zich naar haar toe en sprak zachtjes. ‘Natuurlijk bestaat de mogelijkheid dat Marinó het vuur zelf heeft aangestoken.’

‘Zou kunnen,’ zei Elma nadat ze even had nagedacht. ‘Of dat degene die het vuur aanstak toegang had tot het huis.’

Finnur hield het niet uit in het huis van zijn moeder. Hij haatte de rode fluwelen bank in de kamer, het schilderij van het kleine meisje bij het meer en de blauwgeruite deken op het echtelijke bed. Een vage sigarettenlucht had zich overal aan gehecht, hoewel zijn moeder met roken was gestopt toen zijn vader aan longkanker was overleden.

In het huis waarin hij was opgegroeid was de stilte overheersend geweest, ook al had de televisie de godganse dag aangestaan. Zijn ouders zaten er altijd naar te kijken, allebei invalide en met weinig om-

Eerste druk juni 2023

Dit is het derde deel in de serie ‘IJslandse moorden’.

Oorspronkelijke titel *Næturskuggar*

Oorspronkelijke uitgever Veröld

Copyright © 2020 Eva Björg Ægisdóttir

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Willemien Werkman

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie Evelina Kremisdorf / Arcangel

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 6521 4

ISBN e-book 978 90 261 6522 1

ISBN luisterboek 978 90 261 6523 8

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.